

Шарл Папазоф – големият непознат

Канадският
саксофонист
от български
произход
е откритието
на фестивала
в Банско

Августа МАНОЛЕВА, Банско

Откритието на джаз фестивала в Банско е саксофонистът Шарл Папазоф - канадец от български произход, който за пръв път стъпва в родината на баща си, макар че отдавна е искал да го направи. Разбира се, най-напред го попитах за името му – Charles Parasoff, изговаряно по различни начини. „Не че има някакво значение дали ще съм с английската версия Чарлз Папазов, но зачитам желанието на баща ми за френското произношение - Шарл Папазоф“, уточни той. Музикантът свири като гост на квартета „Ангел Заберски-син“: Димитър Шанов – контрабас, Митко Семов – ударни, и Мишо Йосифов – тромпет, с вокал Васил Петров. Макар че дъждовната вечер премести фестивала от площад в закритата зала, професионалният джаз не изпусна своите привърженици. Изключително преживяване донесоха изпълненията им и пак видяхме какво значението на перфектен музикант импровизират. Само с две репетиции и няколко сеанса по интернет гостът се вписа в стила на състава като композитор и изпълнител с две от разновидностите на саксофона – сопран и баритон. Концертът ще бъде повторен и за софийските джаз маняниши в сряда (16 август) в студио 1 на БНР от 19.30 ч. със свободен вход.

Шарл е един от най-известните хора в Монреал – артист с много лица: музикант (свири на всички видове саксофон, кларнети, флейти и още на пиано, китара и бас по различни фестивали, има собствена група „Папазоф трио“ и звукозаписно студио), композитор

(пише музика за балетни спектакли – направил е модерна версия на „Тристан и Изолда“, както и филмова музика). Тази година е номиниран за киноградата „Джини“ („Гений“), продуцент (проектът му „Катарзис“, вече с трета версия, обединява слово и музика, продуцира и много изгряващи звезди), самият той е и актьор (играе на сцена и във филми, един от които е The Last Chapter („Последната глава“) с Майкъл Айърнсайт). Роден е в този град от майка швейцарка и самият не знае колко родини има. „Като поледна кръвта си, аз съм половин българин, половин швейцарец, роден съм и израснах в Канада. На практика нямам родина – не съм точно канадец, не съм българин, не съм и швейцарец. Аз съм просто гражданин на Земята.

Какво знаете за България, преди да дойдете тук?

– Баща ми (Никола Папазов) напуснал България на 18 години, затова всичко, което ми е разказвал, датира от годините на замиването му – края на 40-те и началото на 50-те. Когато пристигнал в Канада, българите са били много малко, сега вече има българска общност и познавам много от тях. Така че той разчита на мен, като се върна, да му разкажа как стоят тук нещата, защото винаги е много емоционален по отношение на България. В момента сякаш я откривам, затова всичко ме удря право в сърцето, бодна ме още когато сляхох от самолета. За мен това е изключително преживяване. Току-що опитах най-прекрасната вода на света – планинската, нещо изумително. Пил съм бутилирана, но за пръв път от чучур на улицата.

Защо чакахте толкова дълго за този ден в България?

– Има много причини, нещата се натрупват. Една от тях е, че баща ми е бил много наранен – причина да си замине и никога да не се връща тук. Сега е 80-годишен и мисля, че основното чувство, което изпитва, е ревност към това, че аз съм решил да дойда тук. За него на тези години

вече е много трудно да промени представите си, защото те не са се променили. Може би сега ще мога да го убеди, че може да си дойде. Баща ми е един от най-интелигентните хора, които съм срещал. Един от най-фантастичните, но и от най-твърдоглавите. Така че е трудно човек да се бори срещу тази типично българска комбинация.

Обявявате ли връзката си с България?

– Да. Аз живея в Квебек – френската част на Канада, където съм единственият Папазоф в целия телефонен указател.

Имате ли музиканти в родна си?

– Дядо ми по майчина линия е музикант. Той живеше с нас и свиреше на контрабас и на пиано. А баща ми се занимава с мениджмънт. Първата ми професионална работа беше, когато трябваше да заместявам Саид Абдул Ахабир – много известно име, свирил с Дизи Гилеспи. На прослушването последната пиеса беше в такт 11/8. Казаха че другият, останал на финала, е изсвирил всичко страхотно, но се провалил на този такт, докато аз съм изсвирил всичко лошо, но 11-осминките ми били страхотни. Взеха мен. Така че молята българска кръв много ми помогна. Имам група, с която свири от 15 години – квартет, страхотни музиканти, гордея се с тях. Изработили сме си общи възгледи за музиката и както човек, женен от много години, няма нужда да казва някои неща, така и ние се разбираме. Има хубава поговорка в Италия: ако трябва да питате, значи не ви трябва да знаете.

Къде в Европа сте свирили и какви проекти имате?

– В цяла Европа съм свирил с изключение на Източна. Всъщност през май имах турне в Чехия и Словакия. „Катарзис“ I и II. Това е проект, който включва актьори, текстописци и композитори. По-скоро е като една филмова партитура, в която поезията е вилетена. Обикновено се прави с голям състав 16 души, някой писател специално съз-

Шарл Папазоф

Дневник

дава поема или кратък разказ, към който се пише музиката, канят се актьори и така правим синтез. Наричаме го филм за ушите. Имам щастието да правя неща, които обичам, но реално всичко, което е свързано с музиката, с дейността ми на композитор и аранжор.

Дори актьорският ми дебют стана заради това, че търсех в един от филмите саксофонист. Скоро свирих с една българска група, която работи в Канада – „Каба хорото“ на Любо Александров и Георги Станков (бившия басист на „Латинопартизани“). Така че съм понаучил някои неща за българската музика, но искам да знам още много.

Имате ли идеи за работа с български музиканти?

– Налявам се, че това мое посещение ще доведе до връзки, които ще продължат дълго

и ще имат последствия. Засага нещата изглеждат наистина добре.

Как избрахте саксофона?

– Стана случайно. Започнах да свири на класическо пиано. Тъй като дядо ми свиреше на контрабас, на пиано и на флейта, в къщата винаги имаше музикални инструменти. Така, искам или не, можех да свири малко и на флейта. В гимназията свирих бас китара в рок групи. В края на тийнейджърството започнах да свири и на саксофон. След като чух Джон Колтрейн и Чарли Паркър, се влюбих в този инструмент.

За какъв тип балет пишете музиката си?

– Зависим от балетната компания. Например за една френска група, чийто стил е съвременен, но близък до неокласическия, написах стру-

нен квартет с един дървен духов инструмент. За друга балетна трупа – на Доминик Порт, написах музика за компютър и лаптоп. Независимо дали пиша за филм или за балетна трупа, не моето е важно, а това, което по най-добър начин ще се вplete в идеята на творбата. Ако във филма е нужен звънец, че направя това, но ако има нужда от симфоничен оркестър и има бюджет – ще напиша творба.

Как виждате бъдещето на джаза?

– Светло. За мен джазът е импровизация. Написаното е вторичният продукт, най-важно е ненаписаното. Вярвам, че джаз музиката ще оцелее, защото тенденцията е нещата да се миксират. В този мекланж откриваме нови пътища да правим музика.